

Mester Györgyi

A szajkó fél pár papucs

A szajkó büszke madár volt. Nem is csoda, hiszen - a tollruhájában csupán néhány piros mintával dicsekvő nagy fakopáncs, na meg a zöld színben pompázó, piros sapkás küllő mellett -, ő volt az erdő harmadik legdíszesebb tollú madara.

Égkéssel cifrázott, tarkabarka szárnyait lelkesen lebegtette, néhanapján hiúságában még fordult is egyet maga körül, mielőtt megült egy faágon.

Beképzelt volt ugyan, de nem túlságosan. Attól ő még ugyanúgy élte az életét, mint az erdő többi, dolgozó madara. Fészket épített, bogarak után kutatott, s csak néhanapján gondolt arra, mitől is lehetne még szebb, káprázatosabb a kinézete, amivel lefőzhetné hasonlóan mutatós tollú madártársait.

Egy kellemes őszi délutánon, ebéd után kutatva az avarban, már épp kiszemelte magának az óvatlan hőscincért, amikor váratlanul egy zöld színű, bolyhos makk kupak szorult karmos lábára. Rázogatta, rázogatta a lábát, de a makkocskától nem tudott megszabadulni.

Ahogy alaposabban szemügyre vette, rájött, papucsot kapott az egyik lábára. Egyre jobban tetszett neki. Ezzel akár meg is előzhetném a csinossági versenyben a fakopáncsot - gondolta. Hiszen kinek van még papucs az erdei madarak között?! Egyedül csak nekem!

Rögtön keresgélni is kezdett egy másik makkocskát, hogy mindkét lábán egyforma „papucsot” viselhessen. Sajnos azonban, ugyanolyan méretűt, ugyanolyan zöld színnel és annyi bolyhocskával, nem talált.

Mivel a kényyszerű, de tetszetős lábbelitől nem tudott megválni, elhatározta, egy kis történetet kerekít köré, amit majd madártársainak elmesélhet.

A földön nehéz volt lépegetni a fura papuccsal, így hát szárnyra kapott, és meg sem állt az erdő közepén terpeszkedő hatalmas gyertyánig.

A faágra, melyre leszállt, hamarosan mellé telepedett egy **varjú**. Azonnal észrevette a szajkó papucsát.

- *De csinos jószág - dicsérte meg az apró lábbelit. Hol szerezted?*

A szajkó elmesélte, hogy az erdő túlsó végén, egy makkfa alatt lelte. Kettőt talált, egyforma szépet, hogy mindkét lábára legyen, de repülés közben elveszítette az egyik papucsot.

- *És most mihez kezdesz a fél párral? - kérdezte a varjú.*

- *Alighanem „leteszem a másik mellé”, vagyis visszaviszem oda, ahol eredetileg találtam - felelte önérzetesen a szajkó.*

A varjú ekkor barátilag segített lecsipkedni a szajkó lábáról a páratlan papucsot. Amikor sikerült, a szajkó azt a csőrébe vette, és visszarepült vele oda, ahol eredetileg rátalált. Útközben, röptében, a magasból a földre pottyantotta a papucsot.

Igaz, hogy így csínosságban nem sikerült megelőznie a **fakopáncsot**, de mégis, legalább volt egy tanúja, aki hallott az ő papucsáról, és látta is a fél pár lábbelit.

Remélte, hogy a varjú majd világgá károgja, milyen szép papucsa volt a szajkónak, s hogy mennyire jól állt neki az új viselet. Csak hát, sajnos, a papucs elveszett.

Nem is visel azóta egyetlen szajkó sem papucsot...

		
Szajkó	Varjú	Fakopács